

Hồi 17

T

hường Hộ Hoa cười cười:

- Nhà tù như vậy đâu có sợ phải vào.

Tiểu Hạnh cười khổ lắc đầu.

Tiểu Đào liền hỏi:

- Bọn tôi là đồng đảng của người, có phải cũng phải giam vào tù không?

Dương Tấn thoát miệng:

- Cũng phải...

Còn chưa nói tiếp đã bị Cao Thiên Lộc ngắt ngang.

Cao Thiên Lộc thốt:

- Trước mắt bọn ta không có một chút chứng cứ nào, Thường huynh nếu không thích, căn bản bất tất phải tọa lao, hai vị cô nương càng khỏi phải nói tới.

Tiểu Đào mục quang quay sang Cao Thiên Lộc:

- Ông là Cao đại nhân?

Cao Thiên Lộc gật đầu:

- Chính thị.

Tiểu Đào cười yêu kiều:

- Vừa gặp là tôi đã biết ông là một vị quan tốt.

Cao Thiên Lộc không khỏi cười toe toét.

Tiểu Đào cười cười nói tiếp:

- Bọn tôi cũng rất muốn thưởng thức tư vị ngồi tù, chỉ không biết đại nhân có chịu đáp ứng không?

Cao Thiên Lộc còn chưa trả lời, Dương Tấn một bên đã cười nói:

- Vậy thì tốt quá!

Tiểu Đào không lý gì tới y, chỉ nhìn Cao Thiên Lộc.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Các người muốn theo hầu trang chủ?

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh nhất tề gật đầu.

Cao Thiên Lộc thốt:

- Vậy cũng được, chỉ cần các người không sợ chịu ủy khuất là được rồi.

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh đồng thanh:

- Bọn tôi không sợ.

Cao Thiên Lộc thốt:

- Ta nghĩ các người trước hết nên hỏi trang chủ của các người.

Tiểu Đào cười:

- Không cần hỏi, trang chủ nhất định sẽ cho phép bọn tôi...

Nói chưa dứt, Thường Hộ Hoa đã cười thốt:

- Trái lại là đằng khác.

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh nhất tề la lên:

- Trang chủ...

Thường Hộ Hoa thốt:

- Bất tất phải nói nhiều.

Chàng liền cất bước.

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh đi theo, Dương Tấn, Long Ngọc Ba song song len lên, Diêu Khôn, Thôi Nghĩa đi cuối cùng.

Trên đường Thường Hộ Hoa chỉ có cười.

Chàng cười thật có vẻ rất kỳ diệu.

Tiểu Đào, Tiểu Hạnh đương nhiên không cam tâm, nhưng vô luận bọn họ nói gì, Thường Hộ Hoa ngoại trừ cười ra, tịnh không có biểu thị gì khác.

Ra khỏi cửa Tụ Bảo Trai, Thường Hộ Hoa vẫn còn cười.

Tiểu Đào không nhịn được nữa:

- Người cười cái gì vậy?

Thường Hộ Hoa chỉ cười không đáp.

Tiểu Đào nói:

- Nếu thật có chuyện gì buồn cười, người cũng nên nói ra để bọn tôi yên lòng.

Tiểu Hạnh hỏi theo:

- Lễ nào chuyện đó người không thể để cho bọn tôi biết?

Thường Hộ Hoa chung quy mở miệng.

Chàng lắc đầu:

- Tuyệt đối không phải.

Tiểu Hạnh hỏi:

- Chuyện gì làm cho người cao hứng như vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ai nói ta cao hứng?

Tiểu Hạnh nói:

- Người cứ cười nãy giờ.

Thường Hộ Hoa lập tức nghiêm mặt:

- Ta sợ dĩ cười là vì ta thật không nghĩ ra còn có biểu tình thứ hai nào dễ nhìn hơn.

Chàng thở dài một hơi:

- Hiện tại đầu của ta đang đau gần chết.

Tiểu Hạnh hỏi:

- Là vì phải ngồi tù?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ngồi tù là ta tự nguyện mà.

Tiểu Hạnh hỏi:

- Sao vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ta cần một nơi thanh tĩnh để nghỉ ngơi.

Tiểu Hạnh nói:

- Bọn tôi cũng cần.

Tiểu Đào lại hỏi:

- Tại sao không để bọn tôi theo hầu người?

Thường Hộ Hoa lại cười:

- Có các người xung quanh, ta làm sao có thể nằm yên được?

Tiểu Đào cười nói:

- Bọn tôi kỳ thực cũng đâu có nói chuyện nhiều đâu.

Tiểu Hạnh nói theo:

- Lần này bọn tôi bảo đảm sẽ rất ít nói.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Chỉ là rất ít nói, đâu phải là tuyệt không nói.

Tiểu Hạnh nghĩ ngợi:

- Bọn tôi cũng có thể tuyệt đối không nói chuyện.

Thường Hộ Hoa lắc đầu:

- Không cần biết ra sao, ta cũng tuyệt không thể để các người ở lại xung quanh.

Tiểu Hạng tròn mắt chột đỏ hồng:

- Trang chủ khinh ghét bọn tôi?

Thường Hộ Hoa nhẹ giọng:

- Ta có chuyện khác muốn các người làm.

Đôi mắt đỏ hồng của Tiểu Hạng liền sáng lên:

- Thì ra là vậy.

Tiểu Đào trên mặt cũng nở một nụ cười:

- Trang chủ sao tới bây giờ mới nói ra, hại cho bọn tôi lo lắng như vậy.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Bởi vì tới bây giờ ta mới tiện nói ra.

Tiểu Đào, Tiểu Hạng không hẹn mà cùng ngoái đầu liếc nhìn người đằng sau.

Dương Tấn, Long Ngọc Ba cứ lăm lăm đi theo, cách bọn họ chừng bảy thước.

Tiểu Đào liền hạ giọng:

- Hiện tại có phải đã có thể nói?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Tiểu Hạng lại lắc đầu:

- Võ công của Long Ngọc Ba nghe nói rất lợi hại, không sợ hắn nghe lọt sao?

Thường Hộ Hoa thốt:

- Hắn đã trúng Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử, không những diện mục bị tàn phá, võ công cũng đã tán thất, tai mắt không còn như trước nữa.

Tiểu Hạng nói:

- Vậy trang chủ nói được rồi.

Thường Hộ Hoa càng đi nhanh hơn:

- Các người chắc còn nhớ Trương Giản Trai chứ?

Tiểu Đào hỏi:

- Có phải là lão đầu làm đại phu không?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Người đối với lão có còn có ấn tượng không?

Tiểu Hạng xen miệng:

- Lão hình như còn có một cái tên khác, gọi là Trương Nhất Thiếp.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ký ức của người cũng không tẻ.

Chàng gật gật đầu, lại nói:

- Y thuật tạo nghệ của lão quả thật đã đến mức một thiếp thuốc đủ kiến hiệu để hồi xuân.

Tiểu Hạng lo lắng:

- Trang chủ không phải có bệnh chứ?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Ta nếu có bệnh, lại muốn kêu Trương Giản Trai thì nhất định bệnh đã ăn nhập tới ruột gan, không còn thuốc cứu, làm sao có thể nói chuyện với các người?

Tiểu Hạng hỏi:

- Nếu không trang chủ thành linh đề khởi tới lão là vì nguyên nhân gì đây?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ta muốn các người cầm một vật đến đưa cho lão.

Tiểu Hạng hỏi:

- Là vật gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Một đóa hoa.

“Một đóa hoa?”. Tiểu Hạng, Tiểu Đào nhất tề tròn mắt.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Trương Giản Trai không những y thuật cao minh, đối với thực vật cũng có trình độ nghiên cứu, đặc biệt là phương diện hoa lá.

Tiểu Hạng hỏi:

- So với trang chủ thì sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- E rằng còn hơn nữa.

Chàng giải thích:

- Bởi vì lão trước sao đã đi qua không ít nơi, có những nơi ta thậm chí cả nghe tới cũng chưa từng nghe qua, đối với hoa lá của những nơi đó, đương nhiên ta cũng hoàn toàn không nhận ra.

Tiểu Hạng hỏi:

- Trang chủ không biết lai lịch của đóa hoa đó?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Tiểu Hạng hỏi:

- Cho nên trang chủ muốn bọn tôi đi điều tra lai lịch của đóa hoa đó?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không sai.

Tiểu Hạng lại hỏi:

- Đóa hoa đó lẽ nào có quan hệ rất lớn với vụ án trước mắt?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Có lẽ là một manh mối trọng yếu của vụ án này.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Một đóa hoa mà trọng yếu đến như vậy sao?

Thường Hộ Hoa trầm giọng:

- Cho nên các người nhất định phải đi làm chuyện này.

Tiểu Hạng nói:

- Tôi lại lo một chuyện.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Có phải lo lão ta đối với thứ hoa đó cũng hoàn toàn không biết tới?

Tiểu Hạng gật đầu.

Thường Hộ Hoa cười:

- Vậy cũng đâu lo gì được, không biết thì không biết, thứ lão không có ấn tượng gì thì bọn ta đâu thể nhất định phải bắt lão biết, tính cách của con người đó ta rõ phi thường, thứ gì lão không có ấn tượng thì lão tuyệt không nói xằng, cứ nhận đại là biết.

Tiểu Hạng nói:

- Nói chuyện với hạng người đó là hay nhất.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Nếu lão nói là biết, các người xin lão viết xuống những gì lão biết.

Tiểu Hạng nói:

- Không biết lão có nhớ bọn tôi không.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Các người yên tâm, trí nhớ của con người đó còn hơn cả ta.

Tiểu Hạng nói:

- Vậy thì đâu còn gì bằng, vì người nào đối với người lạ cũng đề phòng thận trọng dữ lắm.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Nói vậy đủ rồi.

Chàng liền lấy trong mình ra một cái gói nhỏ.

Đó vốn là một chiếc khăn tay gói đóa hoa ở trong, đóa hoa đó là hái từ trên một cây hoa trong hậu viện của Vân Lai khách sạn.

Hoa vốn vàng tươi, nhét trong ngực chàng mấy ngày nay, nhất định phải phai màu.

Một đóa hoa như vậy Trương Giản Trai có còn có thể phân biện được lai lịch của nó không?

Thường Hộ Hoa tịnh không lo, bởi vì đêm hôm đó chàng đã dùng một thứ dược vật xử lý đóa hoa.

Đóa hoa tẩm thứ dược vật đó, màu sắc thông thường có thể bảo trì cả năm trời.

Có một hoa một lá, Trương Giản Trai trừ phi căn bản không có ấn tượng gì, nếu không chắc có thể nhận ra.

Tiểu Hạnh mới vừa tiếp lấy cái gói nhỏ, đằng sau đã truyền tới tiếng quát của Dương Tấn:

- Cái gì vậy?

Y lập tức phóng như ngựa rượt nà lên.

Đầu óc của vị tổng bộ đầu này tuy không linh hoạt mấy, nhãn thần thật lại quá sắc bén.

Thân người Tiểu Hạnh nghe tiếng bay lên, phóng một cái đã lên tới ba trượng, bay lên một mái nhà bên đường.

Thân thủ của Tiểu Đào tịnh không kém Tiểu Hạnh, cũng bay lên theo.

Tiểu Hạnh mới trằm mình trên mái nhà, Tiểu Đào cũng lẳng không hạ xuống.

Dương Tấn không truy theo, đứng bên cạnh Thường Hộ Hoa, quát lớn:

- Xuống đây!

Tiểu Hạnh thốt:

- Ta không xuống được.

Dương Tấn hỏi:

- Sao vậy?

Tiểu Hạnh đáp:

- Vì sợ người đoạt đồ của ta.

Dương Tấn nói:

- Người không xuống là ta rượt theo à.

Tiểu Hạnh cười yêu kiều:

- Người mà rượt kịp ta, không cần đoạt lấy, ta tự đưa nó cho người.

Nàng vẫy vẫy cái gói nhỏ, cùng Tiểu Đào song song phi thân đi.

Dương Tấn miệng nói tuy dữ lắm, lại không rượt theo, bởi vì y biết khinh công của mình còn chưa tới mức đó.

Mất y trường trường nhìn Tiểu Đào, Tiểu Hạnh bay múa giữa không trung, nhún nhảy trên mái ngói, chớp mắt đã biến mất vào tận cùng của bóng đêm, gương mặt y kinh hoảng cơ hồ phát xanh.

Y quay phắt đầu lại, trường trường nhìn Thường Hộ Hoa:

- Người đưa cái gì cho chúng? Châu bảo hay ngọc thạch?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Tuyệt không phải châu bảo ngọc thạch.

Dương Tấn hỏi truy:

- Vậy là cái gì.

Thường Hộ Hoa đáp:

- Hiện tại không thể nói ra.

Long Ngọc Ba lúc đó đã đi tới, cười lạnh:

- Nếu là đồ chính đáng, tại sao lại không nói ra.

Võ công của hắn hiển nhiên đã tán tận, bọn Thường Hộ Hoa ba người hồi nãy nói chuyện, không ngờ hắn cả một câu cũng không nghe.

Thường Hộ Hoa ngậm miệng, không cãi với Long Ngọc Ba.

Long Ngọc Ba lại không chịu bỏ qua, cười lạnh hỏi nữa:

- Người không thể nói thì để ta nói giùm người có được không?

Thường Hộ Hoa tịnh không có bất kỳ biểu thị gì.

Long Ngọc Ba nói tiếp:

- Cho dù không phải là châu bảo ngọc thạch, nhất định cũng là tang vật quý trọng, người sợ vào tới nhà giam sẽ bị lục soát, cho nên kêu hai đồng đảng mang đi trước.

Thường Hộ Hoa vẫn không nói tiếng nào.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Tại sao không đáp lời ta?

Thường Hộ Hoa lạnh lùng liếc hắt, chung quy mở miệng:

- Bởi vì ta biết người nguyên là một người không chịu động não, nói chuyện với hạng người như người chỉ lãng phí miệng lưỡi mà thôi!

Long Ngọc Ba chỉ tay vào mặt Thường Hộ Hoa, lại tức đến nỗi không nói ra được tiếng nào.

Thường Hộ Hoa mục quang quay sang Dương Tấn:

- Nếu quả ta đã tạo án, nếu đó là tang vật, ta đã sớm xa chạy cao bay rồi.

Chàng cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Cả đồng đảng của ta các người cũng không có biện pháp, nếu ta muốn đi mà nói, các người có thể lưu ta lại không?

Dương Tấn mặt mày đỏ bừng:

- Không cần biết là sao, đồng đảng đã bỏ đi, người là kẻ cầm đầu không thể không giữ lại.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ta đâu có nói không lưu lại đâu.

Chàng lại cất bước.

Dương Tấn hoang mang:

- Đi đâu đó?

Nguyên y còn ít động não hơn cả Long Ngọc Ba.

Thường Hộ Hoa không khỏi có cảm giác buồn cười.

Một thanh âm liền từ sau lưng vang lên, đáp thay cho chàng:

- Thường huynh hiện tại đang đi về nhà môn, chuyện này người lẽ nào đã quên rồi?

Nghe thanh âm đó, Dương Tấn mặt mày giận dữ lập tức giảm hẳn phân nửa.

Cao Thiên Lộc từ từ bước về phía Thường Hộ Hoa:

- Mời Thường huynh!

Thường Hộ Hoa cười cười bước đi.

Cao Thiên Lộc bước bên cạnh Thường Hộ Hoa.

--- Thường Hộ Hoa thật không liên quan gì đến sự thất thoát của sổ châu bảo kia sao?

--- Lẽ nào phán đoán của ta hoàn toàn sai lầm?

Dương Tấn không khỏi tự hoài nghi mình.

--- Nếu không phải là Thường Hộ Hoa thì là ai đã lấy đi sổ châu bảo đó?

--- Lẽ nào là yêu ma? Là quỷ quái?

Dương Tấn trong lòng phát lạnh.

Y không tự chủ được giương mắt nhìn quanh!

Cũng ngay lúc đó, y đột nhiên nhìn thấy một bóng người thoáng hiện ngay đầu hẻm trước mặt.

Y thoát miệng hét lớn:

- Ai?

Tiếng hét vừa thoát khỏi miệng, bóng người kia đã lẳng không bay sang.

Người còn chưa đến, mùi máu tươi nồng nặc đã xộc thẳng vào yết hầu.

Dương Tấn không khỏi kêu thảm:

- Quỷ!

Thường Hộ Hoa, Cao Thiên Lộc đang nói chuyện, nghe Dương Tấn quát “ai”, lập tức ngây người.

Cơ hồ cùng một lúc, Thường Hộ Hoa phát giác bóng người từ đầu hẻm bay ra.

Tai mắt chàng vốn rất linh hoạt.

Thân thủ của chàng lại miễn tiện làm sao!

Kiểm vừa ra khỏi vỏ, tiếng Dương Tấn thét “quỷ” đã vang lên.

Tiếng thét của Dương Tấn đang lúc quá sợ mà không còn giống tiếng người nữa, đêm khuya như vậy nghe được càng khủng bố làm sao!

Chữ “quỷ” đó vốn tượng trưng cho khủng bố.

Dương Tấn thét lên như vậy, vô luận là ai cũng chỉ sợ không tránh khỏi hoảng kinh.

Thường Hộ Hoa tịnh không ngoại lệ.

Đợi đến khi chàng định thần, “quỷ” đã bộc phát đến.

Mùi máu càng nồng nặc, làm cho người ta muốn ói!

Thường Hộ Hoa phản ứng tấn tốc đáo để, mục quang của chàng vừa thoáng thấy, một tay rút kiếm, một chưởng đẩy về phía Cao Thiên Lộc.

Cao Thiên Lộc đang ngây ngẩn bên cạnh Thường Hộ Hoa!

Cái đẩy đó tối thiểu đã đẩy Cao Thiên Lộc ra xa một trượng.

Cao Thiên Lộc cũng có nghề, toàn thân tuy bị đẩy xoay một vòng, tả hữu cước vẫn đứng vững, không bị ngã xuống đất.

Thường Hộ Hoa tả thủ đẩy ra, thân người cơ hồ đồng thời xoay một vòng, chuyển mình sang bên kia.

“Quý” cũng cơ hồ đồng thời bộc phát qua giữa hai người.

Cho nên biến vị bộc phát về phía bọn Dương Tấn hai người đi sau!

Người đầu tiên thấy “quỷ” là Dương Tấn, người đầu tiên kêu “quỷ” cũng là Dương Tấn, nhưng hiện tại khi con quỷ đó bay tới, y vẫn đứng đó, lẽ nào y đã sợ đến ngây ngốc?

“Quý” lập tức bay lên mình y, một cánh tay đã ấn trên cổ y!

Tay băng lãnh, hoàn toàn không có hơi ấm máu thịt, lại mang theo một mùi tanh hôi.

Dương Tấn đã rụng rời tay chân, y không ngờ còn chưa ngắt xỉu, toàn thân lại đã mềm nhũn.

Y quỵ té dưới đất.

“Quý” không chịu buông tha, vẫn cứ đè xuống, gương mặt quỷ cơ hồ ép sát bên mặt Dương Tấn.

Mùi máu càng xộc mạnh vào mũi.

Giữa sát na đó, y đã nhìn thấy rõ gương mặt quỷ kia.

“Đỗ Tiểu Thiên!”.

Y thất kinh hét lên tại đương trường!

Gương mặt quỷ kia tuy khó nhìn, nhưng vẫn có thể nhận ra là mặt Đỗ Tiểu Thiên.

“Quý” không ngờ lại là Đỗ Tiểu Thiên!

Tiếng hét hoảng của Dương Tấn còn chưa dứt, con quỷ Đỗ Tiểu Thiên đã từ trên mình y bay dậy.

Là lăng không nhảy lên, tịnh không phải là bò dậy, đứng dậy.

Dương Tấn càng kinh hoảng, hét la liên thanh, lăn mấy vòng, mấy lần định bò chạy, nhưng lập tức lại quỵ xuống đất.

Gân cốt của y tựa hồ hoàn toàn mềm nhũn hết.

May là sau khi quỷ bay lên, tịnh không hạ xuống lần nữa.

Con quỷ Đỗ Tiểu Thiên kỳ thực không phải là tự mình lăng không bay lên, là có người nắm lấy cổ áo lôi lên.

Trừ Thường Hộ Hoa ra, còn có ai có cái can đảm đó.

Cao Thiên Lộc nhìn thấy, thật bội phục cực kỳ.

Ông ta thoát miệng khen:

- Người gan thật.

Thường Hộ Hoa lại lên tiếng:

- Ông thấy đây là thi thể của Đỗ Tiểu Thiên?

Cao Thiên Lộc gật đầu.

Bọn họ đều thấy được đó không phải là lệ quỷ do Đỗ Tiểu Thiên hóa thành, chỉ là thi thể của Đỗ Tiểu Thiên.

Lúc Dương Tấn thất thanh hét lên, bọn họ đã lưu ý.

Thường Hộ Hoa kéo quỷ trảo của Đỗ Tiểu Thiên lên, quay gương mặt quỷ đó về phía mình.

Đích xác là Đỗ Tiểu Thiên!

Mặt mày tuy đã khô quéo, bọn họ vẫn phân biện được.

Cao Thiên Lộc lại lắc đầu:

- Ta lại không nhìn ra nguyên nhân cái chết của hắn.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ta cũng không nhìn ra.

Chàng nhíu mũi.

Thi thể của Đỗ Tiểu Thiên cũng thật sự khiến cho người ta phải nhíu mũi.

Chỗ duy nhất còn nhìn được là mặt mày của hắn.

Gương mặt đó kỳ thực cũng không còn giống mặt người nữa, hai má khô quéo, sắc mặt trắng nhợt, hốc mắt hõm vô, tròng mắt lại lồi ra, trong đồng tử phẳng phất ẩn tàng một niềm oán độc vô hạn, ẩn hiện lấp loáng một ánh trắng đục như mắt cá chết.

Ngoại trừ khuôn mặt ra, hồn thân Đỗ Tiểu Thiên trên dưới cơ hồ không còn chỗ thịt hoàn chỉnh nào.

Nhìn một cỗ thi thể như vậy, Thường Hộ Hoa cũng không khỏi phát lạnh rùng mình.

Mục quang của chàng lạc trên tả thủ của Đỗ Tiểu Thiên.

Trên da thịt của Đỗ Tiểu Thiên tuy không có máu, trên tả thủ lại có máu.

Huyết dịch đỏ tươi, đã khô cứng, nhưng vẫn ánh lên huyết quang, hơn nữa còn mang theo một thứ mùi tanh hôi yêu dị.

Tay hắn bóp thành quyền, bóp chặt phi thường, chừng như đang bóp một vật gì đó.

Thường Hộ Hoa nhin không được phải gỡ bàn tay trái của hắn ra.

Trong bàn tay trái của hắn không ngờ có nắm một con nga!

Cánh bích lục, mắt huyết hồng.

Hấp Huyết Nga!

Con nga đó đã bị gã bóp nát.

Mặt Thường Hộ Hoa lần này biến sắc.

Diêu Khôn lúc đó đã dựng Dương Tấn dậy, đỡ y bước qua.

Vừa nhìn thấy Hấp Huyết Nga trong tay Đỗ Tiểu Thiên, hai người mặt mày càng biến sắc, không hện mà cùng thất kinh hô hoán --- “Hấp Huyết Nga!”.

Cao Thiên Lộc nghe được, cười thắm:

- Hiện tại ta đã biết huyết dịch trên mình hấn đã đi đâu mất.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Ông có phải nghĩ rằng đều đã vào bụng Hấp Huyết Nga?

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Người lẽ nào còn có giải thích khác?

Thường Hộ Hoa lắc đầu:

- Không có.

Cao Thiên Lộc nói:

- Bây giờ Hấp Huyết Nga nhất định còn có bí mật gì đó, bí mật đó bị hấn khám phá, mà hấn lại cũng bị phát hiện, mới biến thành như vậy!

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Cao Thiên Lộc nói:

- Có vài chuyện ta không nghĩ thông.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ông nói ra đi.

Cao Thiên Lộc nói:

- Đỗ Tiểu Thiên, không còn nghi ngờ gì nữa, đã là người chết.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Hơn nữa đã chết rất lâu rồi.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Hấn làm sao có thể từ đầu hẻm xông ra đây?

Thường Hộ Hoa không do dự:

- Bị người ta đẩy từ sau lưng cũng có thể.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Người nói bên hẻm có người?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Đó là giải thích hợp lý nhất.

Cao Thiên Lộc gật đầu:

- Đích xác là có lý lắm!

Ông ta liền nói:

- Bọn ta đi lục soát!

Thường Hộ Hoa giơ tay ngăn:

- Cho dù suy đoán của ta có là sự thật, trải qua thời gian này giờ, người đó đã cao bay xa chạy rồi.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Bọn ta hiện tại nên làm sao?

Thường Hộ Hoa nghĩ ngợi:

- Trước hết mang thi thể của Đỗ Tiểu Thiên về, giao cho ngỗ công nghiệm thi, hy vọng có thể phát hiện ra nguyên nhân thật sự của cái chết.

Cao Thiên Lộc nói:

- Sau đó lại đi điều tra hành tung ngày hôm qua của Đỗ Tiểu Thiên.

Thường Hộ Hoa thở dài:

- Sau đó xin đem tất cả báo cáo đưa vào nhà lao cho ta.

Chàng liền đặt thi thể Đỗ Tiểu Thiên xuống, bước đi.

Cao Thiên Lộc gọi:

- Người đi sao?

Thường Hộ Hoa lại thở dài một hơi:

- Không đi thì còn đợi gì nữa?

Cao Thiên Lộc cũng thở dài một hơi, đuổi theo.

oOo

Mặt trời đứng bóng.

Giữa ngõ.

Ánh mặt trời bắn rọi qua chấn song của nhà lao, đang rọi lên bên mặt Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa chung quy mở mắt ra, ngồi dậy.
Hiện tại tinh thần của chàng rất sáng láng.
Một tràng tiếng bước chân vội vã liền truyền vào.
Thường Hộ Hoa từ từ bước tới cửa nhà lao.
Hai bên cơ hồ cùng đến trong ngoài lao môn.
Tiếng bước chân ngoài lao môn đã ngưng, thanh âm mở khóa.
Thường Hộ Hoa thoái lui một bước.
Lao môn liền mở ra.
Bốn người đứng ngoài lao môn.
Cao Thiên Lộc, Dương Tấn, Diêu Khôn, Truyện Tiêu!
Thần thái bọn họ ngưng trọng.
Cao Thiên Lộc vừa thấy Thường Hộ Hoa, lập tức hỏi:
- Thường huynh đã tỉnh?
Thường Hộ Hoa cười:
- Ông biết ta đã ngủ một giấc trong lao sao?
Cao Thiên Lộc nói:
- Chỉ là suy đoán.
Trên mặt ông ta không vẽ cười, chỉ có sắc ưu lự.
Thường Hộ Hoa nghiêm mặt:
- Có chuyện xảy ra?
Cao Thiên Lộc đáp:
- Chính thị!
Thường Hộ Hoa hỏi:
- Chuyện gì?
Cao Thiên Lộc đáp:
- Án mạng!
Thường Hộ Hoa hỏi vội:
- Ai chết?
Cao Thiên Lộc đáp:
- Long Ngọc Ba!
Thường Hộ Hoa ngây người:

- Chết ở đâu? Khách viện của nha môn?

Cao Thiên Lộc đáp:

- Chính thị!

Thường Hộ Hoa kêu lớn:

- Mau dẫn ta đi.

Nói dứt lời, chàng đã xông ra ngoài cửa lao.

o0o

Thường Hộ Hoa có nhanh mấy cũng vô dụng.

Chàng tuy biết ít nhiều về y thuật, nhưng tịnh không có bản lãnh khởi tử hồi sinh.

Hoa Đà tái thế cũng không cứu sống Long Ngọc Ba được.

Bởi vì Long Ngọc Ba đã là người chết một trăm phần trăm, chết đã mấy canh giờ rồi.

Một mũi trủy thủ đang cắm giữa tim hắn.

Trủy thủ bình thường, không có bất cứ sai biệt gì.

Thường Hộ Hoa chăm chăm nhìn mũi trủy thủ, toàn thân phảng phất đã biến thành một khúc gỗ không có sinh mệnh.

Diêu Khôn nhin không được hỏi:

- Thường gia có phải đã có phát hiện gì?

Thường Hộ Hoa không hồi đáp, lại hỏi:

- Ngõ công có xem qua thi thể chưa?

Diêu Khôn đáp:

- Đã xem qua.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Bọn họ nghĩ chết lúc nào?

Diêu Khôn đáp:

- Đoán là đêm hôm qua.

Thường Hộ Hoa lại hỏi:

- Đêm hôm qua có ai nghe thấy gì không?

Diêu Khôn đáp:

- Không có.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Muốn giết hắc quả là rất dễ.

Chàng thở dài một hơi:

- Ta đáng lẽ phải phòng bị điểm này.

Cao Thiên Lộc, Diêu Khôn, Dương Tấn, Truyện Tiêu bốn người đều ngạc nhiên nhìn chàng.

Thường Hộ Hoa không lý gì tới, quay sang hỏi:

- Thi thể của Đỗ Tiểu Thiên thì sao? Ngõ công có tìm ra gì không?

Diêu Khôn đáp:

- Không tìm ra nguyên nhân chết, chỉ là trong giày của hắc tìm thấy một chiếc lá cây, hai đóa hoa nhỏ.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Đem tới đây.

Diêu Khôn thò tay rút ra một gói nhỏ.

Thường Hộ Hoa tiếp lấy, liền mở ra.

Lá cây thanh lục, hoa nhỏ vàng tươi.

Đối với thứ hoa lá này, chàng không lạ gì.

Mục quang của chàng lạnh lẽo, lại hỏi:

- Hành tung hôm qua của hắc có phải đã rõ rồi?

Diêu Khôn đáp:

- Không rõ gì, chỉ biết hắc đã từng đi ra từ cửa thành đông.

“Thành đông?”. Thường Hộ Hoa cơ hồ nháy dựng lên.

- Không sai, thành đông!

Cao Thiên Lộc thoát miệng hỏi:

- Thành đông thì sao?

Thường Hộ Hoa không đáp:

- Các người trước hết theo ta đi đến một chỗ tìm người.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Chỗ nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Tụ Bảo Trai!

Cao Thiên Lộc lại hỏi:

- Tìm ai?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Thôi Nghĩa!

Sau đó chàng xông ra, bọn Cao Thiên Lộc bốn người cũng vội theo sau.

Đoàn người ra khỏi nha môn, hai khoái mã đã nghênh diện phóng tới.

Kỵ sĩ trên ngựa chính là Tiểu Đào, Tiểu Hạnh hai người.

Thường Hộ Hoa liếc thấy, kêu lớn:

- Về thật đúng lúc.

Ngôn hành cử động của chàng giống như một kẻ nửa điên nửa tỉnh.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào bị chàng làm giật mình, lại còn chưa mở miệng, Thường Hộ Hoa đã giành hỏi trước:

- Có gặp Trương Giản Trai không?

Tiểu Hạnh đáp:

- Gặp.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Lão có nhận biết thứ hoa đó không?

Tiểu Hạnh gật đầu.

Thường Hộ Hoa hỏi truy:

- Lão nói sao?

Tiểu Hạnh rút trong mình ra một phong thư:

- Đều viết trong này.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Đưa đây!

Giật lấy.

Tiểu Hạnh nói:

- Người ngồi xuống đọc cho kỹ.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Không, ta vừa đi vừa xem.

Chàng đã mở thư ra.

Tiểu Hạnh liền hỏi:

- Trang chủ đi đâu?

Thường Hộ Hoa chân đã bước đi, đầu cũng không quay lại:

- Tụ Bảo Trai!

Đang nói, mục quang của chàng đã bám trên thư.

Một nụ cười mỉm liền lộ trên mặt chàng.

Trên thư đã viết gì?

o0o

Thôi Nghĩa đang ở trong Tụ Bảo Trai.

Gã đang đi đi lại lại giữa cây lá nơi hậu viện, thần sắc trên mặt kỳ quái phi thường, phảng phất đang tư lự chuyện gì.

Một gia nhân từ ngoài bước tới, bước tới cạnh gã mới bị gã phát giác.

Gã hỏi:

- Chuyện gì?

Gia nhân đáp:

- Có người tìm quản gia.

Thôi Nghĩa hỏi:

- Ai?

Một thanh âm từ xa xa ứng lời:

- Ta!

Thôi Nghĩa theo tiếng nói mà nhìn, thấy Thường Hộ Hoa, còn có Tiểu Hạnh, Tiểu Đào, Cao Thiên Lộc, Dương Tấn, Truyện Tiêu!

Gã hơi biến sắc:

- Thì ra là Thường gia đến tìm tôi, có chuyện gì vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Đến hỏi người một chuyện.

Thôi Nghĩa nói:

- Xin hỏi.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Sao người lại giết Long Ngọc Ba?

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, mọi người đi cạnh chàng đều bàng hoàng.

Mặt Thôi Nghĩa càng biến sắc, miễn cưỡng cười:

- Tôi không hiểu lời nói của Thường gia.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Thôi Nghĩa, ta nói như vậy đương nhiên là đã nắm chắc đầy đủ chứng cứ.

Tiểu Hạnh không còn cười được nữa.

Thường Hộ Hoa lại nói:

- Đêm hôm qua người ngoài cửa nghe thấy chuyện võ công của Long Ngọc Ba đã tiên tán.

Thôi Nghĩa không nói gì.

Thường Hộ Hoa lại thốt:

- Lúc Cao đại nhân mời Long Ngọc Ba về trú trong khách viện của nha môn, người cũng có mặt tại trường, đối với kế hoạch của người đương nhiên là giúp rất nhiều.

Thôi Nghĩa chung quy gật đầu:

- Không sai.

Vậy là đã thừa nhận kẻ sát nhân chính là gã.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Nếu người không biết võ công của hắn đã tiên tán, người có dám hạ thủ không?

Thôi Nghĩa đáp:

- Tôi không dám.

Thường Hộ Hoa thở dài:

- Không tưởng được một câu nói của ta không ngờ lại hại đi một mạng người!

Thôi Nghĩa nói:

- Có rất nhiều chuyện ông đều không tưởng được.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Người chịu nói cho ta biết?

Thôi Nghĩa đáp:

- Không chịu.

Dương Tấn xen miệng:

- Không chịu cũng phải chịu.

Thôi Nghĩa thốt:

- Ồ?

Dương Tấn nói:

- Hiện tại người không còn con đường nào khác...

Thôi Nghĩa lại cười:

- Tổng bộ đầu nói vậy là sai rồi, một người vô luận dưới hoàn cảnh ác liệt đến đâu, ít ra vẫn còn có một con đường để đi.

Dương Tấn cười lạnh:

- Đường nào?

Thôi Nghĩa đáp:

- Tử lộ!

Nói chưa dứt lời, người gã đã quỵ xuống.

Hữu thủ của gã không biết từ lúc nào đã có thêm một mũi trủy thủ, trủy thủ hiện đã đâm vào tim gã.

Thôi Nghĩa vừa nói đến chữ “tử”, Thường Hộ Hoa đã phóng tới, dư âm của “lộ” còn chưa tản mát, Thường Hộ Hoa đã rơi mình bên cạnh Thôi Nghĩa.

Thân hình chàng nhanh không thua gì tên rời khỏi dây cung!

Chỉ tiếc lúc Thôi Nghĩa nói “tử”, trủy thủ đã đâm vào ngực!

Chàng nhìn Thôi Nghĩa ngã quỵ, lắc đầu thở dài:

- Người thật là một bợc phó rất tốt, chỉ tiếc cho dù người có chết để bịt miệng, cũng vô bổ.

Những người khác đã chạy tới.

Cao Thiên Lộc nhìn Thường Hộ Hoa:

- Thường huynh bằng vào cái gì mà khẳng định gã là hung thủ giết Long Ngọc Ba?

Thường Hộ Hoa hỏi ngược:

- Nếu không biết võ công của Long Ngọc Ba đã tiêu tán, có ai dám can đảm vào nha môn mưu sát hắn?

Cao Thiên Lộc đáp:

- Tin rằng không có.

Thường Hộ Hoa nói tiếp:

- Võ công của Long Ngọc Ba tiêu tán hiển nhiên còn là một bí mật, nếu không hắn tối thiểu đã chết một trăm lần, hung thủ không muộn cũng không sớm, hạ thủ ngay cái đêm bí mật của Long Ngọc Ba bị ta tiết lộ, lúc đó ngoại trừ các người ra, chỉ còn có Thôi Nghĩa tại trường, có khả năng nhất cũng là gã!

Cao Thiên Lộc nói:

- Lúc ta đề nghị Long Ngọc Ba vào trú trong nha môn, Thôi Nghĩa cũng có ở đó.

Thường Hộ Hoa nói:

- Bằng hai điểm đó để nhận gã là hung thủ, không sai, cũng là quá đáng, bất quá, gã không có kinh nghiệm gì mấy, bị hù là loạn liền.

Cao Thiên Lộc nói:

- Vậy là để cho người hù chết rồi.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Gã không phải là một tay ranh nghề, nếu không gã nhất định biết, chỉ cần cứng miệng phủ nhận, bọn ta căn bản hoàn toàn không có biện pháp khác.

Cao Thiên Lộc nói:

- Hiện tại bọn ta cũng hoàn toàn không có biện pháp khác, hù lần này, manh mối cũng bị hù đứt hết rồi.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Vị tất!

Vừa nói “vị tất”, chàng quay phắt người lại, lại cất bước.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Người có tính toán gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Đi đến chỗ thứ nhì, tìm người thứ nhì!

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Chỗ thứ nhì là chỗ nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Vân Lai khách sạn.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Lần này tìm ai?

Thường Hộ Hoa gần từng tiếng:

- Sử Song Hà!

oOo

Đoàn người đã đến Vân Lai khách sạn.

Thường Hộ Hoa thò tay gõ cửa.

“Ai đó?”. Có người lên tiếng, thanh âm âm dương quái khí.

Thanh âm của Sử Song Hà, Thường Hộ Hoa nhận ra. Chàng lên tiếng:

- Là ta, Thường Hộ Hoa.

Cửa mở ra, Sử Song Hà lộ đầu ra.

Một luồng hơi rượu bộc phát lên mặt Thường Hộ Hoa.

Hữu thủ của Sử Song Hà đang ôm một bình rượu, gã lại đang uống rượu.

Thường Hộ Hoa chằm chằm nhìn gã.

Đôi mắt đầy những tia máu li ti của Sử Song Hà cũng đang đăm đăm nhìn Thường Hộ Hoa, gã chợt há miệng cười:

- Thật là Thường đại hiệp, đến lấy cây hoa về Vạn Hoa Trang?

Thường Hộ Hoa lập tức lắc đầu:

- Ta đến tìm người!

Sử Song Hà hỏi:

- Tìm ai?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Một hảo bằng hữu trước đây.

Sử Song Hà nói:

- Ở đây chỉ có một mình ta.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người ta muốn tìm cũng là người.

Sử Song Hà ngạc nhiên:

- Ta đâu có phải là hảo bằng hữu của người?

Thường Hộ Hoa thốt:

- Hiện tại đích xác là không phải!

Sử Song Hà hỏi:

- Trước đây lẽ nào là phải?

Thường Hộ Hoa mặt lạnh như tiền:

- Thôi huynh, đến nước này, người còn giả này giả nọ làm gì?

Tiếng “Thôi huynh” vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều bàng hoàng tại đường trường.

Thần tình của Sử Song Hà biến thành kỳ quái phi thường.

Thường Hộ Hoa đăm đăm nhìn gã:

- Người tự tháo mặt nạ da người xuống, hay là để tay tháo xuống cho người?

Sử Song Hà cũng đinh đing nhìn chàng, một hồi lâu sau mới nói:

- Thường Hộ Hoa, người lợi hại!

Nói chưa hết lời, mặt Sử Song Hà đã toét ra, từng mảng từng mảng rơi xuống.

Tuy dưới ánh sáng ban ngày, nhìn thấy tình hình đó, cả Thường Hộ Hoa cũng tim đập thành thịch.

Đằng sau bộ mặt rơi lả tả kia lại là một gương mặt!

Sử Song Hà giơ tay phủi phủi, quét sạch lớp da còn chưa rớt, khuôn mặt giấu đằng sau bộ mặt giả kia lộ hết ra.

Khuôn mặt đó, trừ Tiểu Hạnh, Tiểu Đào ra, ai khác đều quá quen thuộc.

Cũng trừ Tiểu Hạnh, Tiểu Đào ra, ai khác đều tròn mắt há hốc miệng ngây ngô.

Thường Hộ Hoa đương nhiên ngoại lệ, chàng trừng trừng nhìn khuôn mặt đó, thần tình lại biến thành phức tạp phi thường. Cũng không biết là bi ai, hay là gì khác.

Không ai nói gì, sát na đó hô hấp của chúng nhân cũng phảng phất đã hoàn toàn đình đốn.

Cả địa phương hăm nhập vào một màn tĩnh mịch quái dị.

Một hồi lâu sau, Cao Thiên Lộc thoát miệng phát ra một tiếng rên khẽ:

- Thôi Bắc Hải!

Sử Song Hà không ngờ lại là hóa thân của Thôi Bắc Hải!

Sự thật đó làm cho người ta khó mà tin được.

Dương Tấn đinh đing nhìn Thôi Bắc Hải, tiếp lời:

- Người không phải đã chết rồi sao?

Thôi Bắc Hải không lý gì tới Dương Tấn, chỉ chăm chăm nhìn Thường Hộ Hoa, cười nói:

- Người tới hôm nay mới khám phá chân diện mục của ta?

Thường Hộ Hoa tịnh không phủ nhận:

- Không sai.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Ta đã để lộ lỗ hổng nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Kỳ thực từ lúc ban đầu người đã để lộ chỗ hở.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Ở đâu?

Thường Hộ Hoa lạnh lùng thốt:

- Trên mười bốn quyển họa trục người dùng ghi lại ký sự.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ồ?

Thường Hộ Hoa nói:

- Mười bốn quyển họa trục đó người có còn nhớ màu gì không?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Màu bích lục.

Thường Hộ Hoa bổ sung cho ý:

- Hai đầu còn có dán hoa lụa màu đỏ.

Thôi Bắc Hải hỏi

- Vậy thì có hề hấn gì?

Thường Hộ Hoa hỏi lại:

- Mắt và cánh của bầy Hấp Huyết Nga có màu gì?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Mắt màu huyết hồng, cánh màu bích lục.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người sợ chuột, đối với vật gì có màu sắc giống chuột đều ghê ghét phi thường, thậm chí dựng tóc gáy, kinh tởm muốn ói, đó chỉ là một thí dụ, người ta đối với vật mình ghê ghét đều có cảm giác như vậy, đó cũng là quan niệm sắc thái tác quái ngoan cố, đối với thứ cảm giác đó tịnh không khó lý giải.

Chàng ngưng một chút, lại nói tiếp:

- Người đã kinh tởm bầy Hấp Huyết Nga như vậy, ghét sợ như vậy, sao lại chọn họa trục có cùng màu sắc với bầy Hấp Huyết Nga để ghi lại sự tình? Cho nên từ lúc ban đầu, ta đã hoài nghi ký lục đó không phải là sự thật.

Thôi Bắc Hải thở dài nhè nhẹ:

- Người quan sát quá kỹ.

Dương Tấn không nhịn được phải xen miệng:

- Vậy không có nga yêu, nga tinh gì sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Trong đầu óc của bọn ta sở dĩ có quan niệm nga yêu, nga tinh tồn tại, hoàn toàn là vì ảnh hưởng khi đọc những ký lục đó, ký lục lại do y viết.

Dương Tấn “ồ” lên một tiếng.

Thường Hộ Hoa nói tiếp:

- Không thể phủ nhận là y thật là một thiên tài viết cổ sự, cũng là một thiên tài sát nhân, nhất thạch ngũ điêu, biện pháp đó cũng không ngờ y lại nghĩ ra được.

Chàng thở dài, lại nói:

- Cho đến khi số kim ngân châu bảo bị thất thoát, ta mới hoài nghi y tính chưa chết.

Dương Tấn hỏi:

- Tại sao vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ngoại trừ y ra, còn có ai có thể lợi dụng cơ quan trong địa thất như vậy, đem số kim ngân châu bảo đi hết?

Dương Tấn gật đầu, nhưng lại liên lắc đầu:

- Người hồi nãy có nói nhất thạch ngũ điêu, ta vẫn chưa minh bạch.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Đêm hôm qua ta nghĩ ngợi trọn một đêm mới nghĩ thông toàn bộ sự kiện, hiện tại ta đem suy luận của mình nói ra, nếu có gì sai sót, người cứ bổ sung.

Nói đến hai câu cuối, mục quang của chàng rơi trên mặt Thôi Bắc Hải. Hai câu cuối đương nhiên cũng là nói với Thôi Bắc Hải.

Thôi Bắc Hải không có biểu thị gì.

oOo

Mọi người đã ngồi xuống trong điểm, Thường Hộ Hoa mới tiếp tục nói:

- Sự tình nói ra đã bắt đầu từ ba năm trước, năm đó bọn ta còn là hảo bằng hữu đã cướp lấy bảo tàng của Kim Điều Minh từ trong tay bọn Long Ngọc Ba, nguyên là ước định sẽ đổi thành kim tiền lương thực, cứu tế những gia đình cùng khổ hai bên bờ sông Hoàng Hà lúc đó đang bị nạn bão lụt, vị hảo bằng hữu của ta không ngờ lại chiếm cứ tất cả kim ngân châu bảo làm của riêng, lén lút bỏ đi.

Chàng thở dài một tiếng, lại nói:

- Đó là nguyên nhân hai người bọn ta không còn là bằng hữu nữa.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Sau đó người làm sao?

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ta không làm gì hết, có thể nhận ra chân diện mục của y đã là một thu hoạch.

Bọn Long Ngọc Ba không chịu bỏ qua, không lâu sau Long Ngọc Ba cũng truy tra đến chỗ y.

Thôi Bắc Hải nói:

- Không sai.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Long Ngọc Ba dò thám hết mọi chỗ, một người tinh minh như người, làm sao mà không phát giác cho được, kết quả người đã quyết định hành động trước, phục kích giết chết Nguyễn Kiếm Bình.

Thôi Bắc Hải tịnh không phủ nhận:

- Nguyễn Kiếm Bình đích xác là do ta giết!

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người lại không dám có hành động gì đối với Long Ngọc Ba.

Thôi Bắc Hải nói:

- Bởi vì ta còn biết thân biết phận.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người biết thân biết phận mình không phải là đối thủ của hấn.

Thôi Bắc Hải gật đầu:

- Nếu không, người đầu tiên ta giết phải là hấn.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người đương nhiên lo sợ hấn sẽ tìm đến!

Thôi Bắc Hải nói:

- Không lo sợ mới là lạ.

Thường Hộ Hoa nói tiếp:

- Lúc đó trong lòng người còn dày vò một chuyện khác.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Người nghĩ vì chuyện gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Chuyện Quách Phác và Dịch Trúc Quân.

Thôi Bắc Hải khoé mắt hơi giật giật.

Thường Hộ Hoa tiếp tục nói:

- Người lúc đó nhất định đã điều tra biết rõ tấm thân xử nữ của Dịch Trúc Quân đã trao cho Quách Phác, bằng vào tính tình của người, đương nhiên tuyệt không thể bỏ qua như vậy.

Ngưng một chút, chàng lại nói:

- Long Ngọc Ba càng lúc càng đến gần, muốn ứng phó một địch nhân như hấn, biện pháp tốt nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, là giả chết, vì giả chết mà nghĩ đến thừa cơ hãm hại Quách Phác, Dịch Trúc Quân, cũng là vì giả chết mà người nghĩ đến di chúc, quay sang muốn dùng di chúc mà thiết hạ một vòng dây thừng, cả ta cũng hại luôn thể --
- bởi vì chuyện ta biết về người quá nhiều, không còn nghi ngờ gì nữa, là một cây đinh trong mắt người!

Thôi Bắc Hải nói:

- Ta đương nhiên muốn rút cây đinh trong mắt ra.

Thường Hộ Hoa nói tiếp:

- Sau khi nghĩ ngợi về kế hoạch xong, người chiếu theo kế hoạch mà từ từ hành động --- trước hết người chế tạo ra quái sự Hấp Huyết Nga, sau đó vào cái đêm trăng tròn, người lại chế tạo cho mình một tử thi...

Dương Tấn không khỏi ngắt lời hỏi:

- Tử thi đó kỳ thực là...

Thường Hộ Hoa ngắt lời y:

- Là tử thi của Sử Song Hà.

Dương Tấn “ồ” lên.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Sử Song Hà đối với chuyện năm xưa tất vẫn còn ức tức trong lòng, chờ thời cơ báo phục.

Thôi Bắc Hải nói:

- Sự thật là như vậy.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người tất cũng biết Sử Song Hà có cái tâm địa đó, tính toán kết liễu gã, mang thi thể của gã đến thế thân!

Thôi Bắc Hải nói:

- Chính thị.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người mang thi thể đặt trên gác, lúc bị phát hiện, Quách Phác, Dịch Trúc Quân khó tránh khỏi họa lao ngục. Hà hướng trước đó, người đã bằng vào thân phận của Quách Phác mà an bài đủ thứ chứng cứ bất lợi cho gã, chỉ bất quá là ba năm không gặp, dịch dung thuật của người càng lúc càng lợi hại.

Thôi Bắc Hải nói:

- Quá khen.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Sau đó người tiến vào nhà lao, giết chết Dịch Trúc Quân, Quách Phác, lưu lại Hấp Huyết Nga, khiến cho người ta nghĩ hai người bọn họ thật là hai nga tinh.

Thôi Bắc Hải mặc nhận.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người có thể tiến vào nhà lao, tất là có mang theo dịch dung được vật.

Thôi Bắc Hải nói:

- Còn có mê hương.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Lúc đó người bằng vào thân phận gì mà trà trộn tiến vào?

Thôi Bắc Hải nói:

- Thân phận Hồ Tam Bôi.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Sự thật người đã xử trí Quách Phác, Dịch Trúc Quân ra sao?

Thôi Bắc Hải nói:

- Đã giết chết bọn chúng.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Thi thể giấu ở đâu?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Loạn táng cương ở thành tây.

Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ:

- Sự tình đến nước này, không còn nghi ngờ gì nữa, coi như xong, sau đó là chuyện của ta và Long Ngọc Ba. Long Ngọc Ba đã điều tra đến người, làm sao mà không điều tra

ra ta được, châu bảo không thấy đâu, ta và hấn không tránh khỏi phát sinh ra xung đột, một trận lưỡng bại câu thương.

Thôi Bắc Hải nói:

- Ta hy vọng là vậy.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Vậy là người chỉ có thất vọng, sự thật Long Ngọc Ba vừa chết, sự tình đã biến thành đơn giản hơn nhiều.

Thôi Bắc Hải thất kinh hỏi:

- Long Ngọc Ba đã chết?

Y tựa hồ không biết chuyện.

Thường Hộ Hoa tịnh không ngạc nhiên gì:

- Đó là chuyện sáng sớm hôm nay.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Ai có bản lãnh giết chết hấn?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Thôi Nghĩa.

Thôi Bắc Hải cười khổ:

- Thôi Nghĩa có cái bản lãnh đó?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Người đại khái cũng biết Long Ngọc Ba từng quyết đấu với Độc Đồng Tử?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Ta biết, cho nên ta càng lo sợ hấn sẽ tìm đến.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người lại không biết hấn đã trúng Ngũ Độc Tán của Độc Đồng Tử, không những bị hủy đi diện mục, hơn nữa còn tiêu tán hết võ công.

Thôi Bắc Hải thở dài một hơi.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Nhưng người cũng bắt tất phải thở dài, Thôi Nghĩa vừa biết được bí mật đó, liền đang đêm đi giết chết hấn cho người.

Thôi Bắc Hải vẫn thở dài:

- Gã là một bộc phó trung thành, chỉ là làm như vậy đâu có lợi gì cho ta.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Lại có lợi cho ta.

Thôi Bắc Hải nói ra giùm chàng:

- Càng khiến cho người khảng định ta vẫn còn tại nhân thế!

Thường Hộ Hoa gật đầu:

- Kỳ thực sự tình từ lúc bắt đầu cho đến nay, muốn nghĩ kỹ rõ ràng cũng không khó, không khó gì phát giác mấy chỗ đáng nghi.

Chàng ngưng một chút, lại nói:

- Liên quan đến phương diện này, Đỗ Tiểu Thiên cùng Dương Tấn trước đây đã có nói đến.

Thôi Bắc Hải nói:

- Suy đoán của các người trước đây chắc đều có lý, nhưng vì có sự tồn tại của Hấp Huyết Nga, mới khiến cho các người không dám khảng định.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Đó là sự thật, ta lúc ban đầu đã nghi ngờ những họa trục kia, thủy chung vẫn nghi những suy đoán đối với vụ án này tịnh không chính xác, chỉ là ta không nói ra --- thí dụ như bọn họ từng nghĩ sự tình Hấp Huyết Nga biến mất cũng như ma quỷ kỳ thực là sự lợi dụng của Quách Phác, Dịch Trúc Quân, áp lực đêm ngày của sự sợ hãi của người đối với nga khiến cho thần kinh của người hãm nhập vào trạng thái thác loạn, sinh ra ảo giác, lại không biết giả như nói sự ảo biến của bầy Hấp Huyết Nga lúc đó cả người cũng không nhìn thấy, cũng là một khả năng lớn vậy.

Thôi Bắc Hải nói:

- Bởi vì người thủy chung nghĩ đó chỉ bất quá là chuyện ghi lại, tịnh không có chứng cứ tồn tại hiện thực.

Thường Hộ Hoa gật đầu, thở dài một tiếng:

- Ta lại cũng không thể phủ nhận người là một người thông minh --- Quách Phác, Sử Song Hà, Thôi Bắc Hải, một mình không ngờ lại hóa thân thành ba, không ngờ biến thành ba người, đích xác là vượt ngoài ý liệu, đặc biệt là bản thân người cùng Quách Phác, một người viết xuống nhật ký khủng bố về bầy Hấp Huyết Nga, một người lại nuôi trăm ngàn con Hấp Huyết Nga, hoàn toàn là tính cách tương phản, hai người đi về hai phía cực đoan, căn bản không thể gộp lại chung được.

Dương Tấn lại xen miệng hỏi:

- Nhưng máu của bầy Hấp Huyết Nga đó...

Thường Hộ Hoa thốt:

- Không sai, là máu của Hấp Huyết Nga.

Dương Tấn hỏi:

- Máu nga làm sao lại giống máu người vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Là vì ảnh hưởng của một vật.

Chàng lấy cái gói nhỏ Tiểu Hạnh đã trả lại cho chàng.

Dương Tấn chăm chăm nhìn cái gói nhỏ:

- Bên trong là vật gì?

Thường Hộ Hoa tháo gói ra, một đóa hoa nhỏ vàng tươi, một chiếc lá xanh hiện ra.

Dương Tấn hỏi:

- Đó có phải là hoa lá của mấy cây hoa ở hậu viện của khách sạn?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Chính thị.

Chàng từ từ thốt:

- Thứ cây hoa này ta không nhận ra, thứ hoa như vậy lại có ở đây, thật là một sự tình kỳ quái, cho nên đêm hôm qua ta kêu Tiểu Đào, Tiểu Hạnh cầm đến cho một bằng hữu rất sành về hoa lá của ta xem thử.

Dương Tấn hỏi:

- Người đó biết?

Thường Hộ Hoa gật đầu:

- Lão đem cái gì mình biết viết xuống, giao cho bọn họ đem về cho ta.

Chàng chú mục nhìn Thôi Bắc Hải, nói tiếp:

- Thứ hoa đó gọi là Tô Phướng, nguyên sản thiên nhiên, có hoa màu vàng chói, lá có lớp lông, chất lỏng bên trong thân hoa là một dịch thể như máu vậy, gọi là Tô Mộc Thủy, người bản xứ dùng làm thuốc nhuộm, bấy Hấp Huyết Nga kỳ thực ăn toàn thực vật, hàng ngày hút thứ huyết dịch Tô Mộc Thủy đó mới biến thành như vậy.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Bằng hữu của người là Trương Giản Trai?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Chính thị. Lời lão nói có phải là sự thật không?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Hoàn toàn là sự thật.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người về mặt Hấp Huyết Nga cũng đã không ít khổ tâm.

Thôi Bắc Hải nói:

- Muốn làm kỳ sự thì phải có kỳ khí.

Thường Hộ Hoa thở dài:

- Người là một người thông minh hay là một tên điên?

Thôi Bắc Hải cười:

- Hai thứ người đó cũng đều là, nếu ta không phải người thông minh, tuyệt không thể làm được chuyện như vậy, nhưng nếu ta không phải là tên điên, làm sao có thể viết xuống nhật ký rồi mới tiến hành kế hoạch khủng bố đó?

Thường Hộ Hoa cười khổ.

Thôi Bắc Hải cười:

- Thôi Nghĩ hiện tại ra sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Gã đã tự sát để kín miệng.

Thôi Bắc Hải không nói gì, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Cả ta cũng không tưởng được người lại lợi hại như vậy, gã đương nhiên càng không tưởng được, vô luận gã sống hay chết, đối với chuyện này đều không có ảnh hưởng gì, kết cục thủy chung vẫn là kết cục hiện tại.

Y chậm chậm đứng dậy.

Truyện Tiêu, Diêu Khôn nhất tề nhảy dựng lên, một người tay nắm thiết sách, một người rút song thương ra!

Thôi Bắc Hải không thèm nhìn bọn họ, y chú mục nhìn Thường Hộ Hoa:

- Châu bảo ở dưới địa lao, người theo ta coi có được không?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Chỉ là coi châu bảo thôi?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Còn để đoạn liễu ân oán giữa người và ta, dưới địa lao thật là một chỗ tốt để dụng kiếm.

Y xoay người cất bước.

Thường Hộ Hoa thở dài nhẹ nhàng, chung quy cũng đứng dậy, theo sau Thôi Bắc Hải.

Bởi vì chàng biết, chuyện này vô phương tránh khỏi!

oOo

Thôi Bắc Hải từ trong kẽ đá rút ra một thanh kiếm.

Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm!

Thôi Bắc Hải mục quang lạnh lẽo:

- Kiếm của người đâu?

Thường Hộ Hoa nghe tiếng bạt kiếm.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Bao nhiêu năm nay, ta luôn luôn không phải là đối thủ của người, hiện tại trừ phi xuất hiện kỳ tích, nếu không chỉ có một kết quả.

Giọng nói của y trầm xuống, gần từng tiếng:

- Ta thà tiếp nhận kết quả đó.

Thường Hộ Hoa hiểu!

Thôi Bắc Hải thân người liền lảo không!

Thân người của Thường Hộ Hoa cũng lảo không cùng một lúc!

Trong “trời đêm” nhoáng lên hai ánh chớp, dưới “minh nguyệt” chợt xuất hiện thêm bảy vì sao!

Sao lấp lánh!

Một tiếng nổ như phích lịch, tiếng kim thiết giao kích, “tang tang tang tang” sao rơi như mưa!

Ánh chớp vừa thoáng qua, bóng người lảo không hạ xuống, vị trí đã chuyển dịch, bảy vì sao trên Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm trong tay Thôi Bắc Hải cũng đã chuyển vị trí, không ngờ lại khảm trên kiếm của Thường Hộ Hoa!

Thôi Bắc Hải mặt xám xịt, đờ đờ nhìn thất tinh khảm trên kiếm của Thường Hộ Hoa, đột nhiên nói:

- Hay, rất hay!

Thường Hộ Hoa không nói tiếng nào!

Một đạo kiếm quang liền xé không loang loáng.

Kiếm của Thôi Bắc Hải!

Kiếm từ dưới rọc lên, chỉ một kiếm, y cơ hồ như tự chẻ thân người mình thành hai mảnh!

Máu bắn tung!

Máu tươi đỏ tươi, vừa khô quý vừa chói mắt dưới “minh nguyệt”!

Một tràng tiếng vọng “rét rét” kịch liệt cơ hồ đồng thời phá “trời đêm”, quần nga bay lượn vây quanh “minh nguyệt” đột nhiên như phát cuồng, chuyển sang bay về hướng máu tươi đang phún ra trên mình Thôi Bắc Hải!

Trong địa lao liền có thêm một thứ tiếng động Thường Hộ Hoa chưa từng nghe qua!

--- Hấp Huyết Nga!

--- Suy đoán của mình lẽ nào hoàn toàn sai lầm? Bầy Hấp Huyết Nga lẽ nào thật sự có thể hút máu người?

Thường Hộ Hoa toàn thân phảng phất đã chìm giữa băng thủy!

oOo

Bên trong địa lao là đêm trắng, ngoài khách sạn vẫn là ban ngày! Dương quang ấm áp.

Bước dưới dương quang, đầu óc Thường Hộ Hoa vẫn là một phiến băng lãnh. Chàng không nói gì.

Tiểu Hạnh, Tiểu Đào theo hai bên người chàng, cũng không nói tiếng nào. Sắc mặt hai người đều một màu trắng nhợt.

Cũng không biết đã đi bao xa, Thường Hộ Hoa mới quay đầu nhìn lại. Vân Lai khách sạn đã không còn thấy nữa. Chàng chỉ cảm thấy như đã gặp một trường ác mộng.

Ác mộng hiện tại cuối cùng đã đi qua.

Sau này có còn có ác mộng như vậy nữa không?

Thường Hộ Hoa không biết, cũng không có ai biết.

Ác mộng như vậy dù chỉ có một cũng là quá nhiều rồi!

- o HẾT o -